

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 116.549 van 27 februari 2003
in de zaak A.113.140/VII-28.318**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij:
 advocaat P. VAN LIERDE
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Justitiestraat 31

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 21 november 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 oktober 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 14 december 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 22 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN LIERDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1 XXX, heeft op 27 januari 2000 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 4/.

1.2. Op 18 juli 2001 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie.

1.3. Op 25 oktober 2001 ontvangt verzoeker een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit is de bestreden beslissing. Deze beslissing vermeldt als volgt:

“Reden van de beslissing:

Verblijft langer in het Rijk dan de vastgestelde termijn volgens artikel 6 of kan het bewijs niet leveren dat deze termijn niet overschreden werd (artikel 7, al. 1. 2/ van de wet van 15/12/1980).

Motivatie in feite:

De regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22/12/99 werd definitief verworpen door een beslissing van de Minister op 18/07.2001.”.

2.1. Overwegende dat verzoeker volgende middelen aanvoert:

"A. - Eerste middel: genomen uit de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals ondermeer ook gesteld bij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

Doordat, eerste onderdeel, de bestreden beslissing gesteund is op de vaststelling dat er met betrekking tot de vereiste gesteld in artikel 9, 9/ van de Wet van 22 december 1999, zijnde een bewijs dat zijn aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, er "terzake omzeggens geen aanwijzing van gedurig verblijf voor(ligt)".

Terwijl, dat mijn verzoeker tijdens het kwestieuze interview voor de tweede kamer van de Commissie voor Regularisatie uitvoerig verslag heeft uitgebracht over zijn langdurig, zij het illegaal, verblijf in België.

Dat hij hierbij nooit heeft verklaard slechts in het begin van het jaar 1995 opnieuw in België te zijn aangekomen.

Dat hij dit ondermeer gestaafd heeft met diverse documenten, waaronder een bewijs van huurbetaling van mei 1995; "Dat de verklaringen van de appellanten een

voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn"; (zie ondermeer UNCHR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, september, 1979, 53); dat zijn beslissing aldus opnieuw de bewijsregels schendt.

B. - Tweede middel: schending van de wettelijke bewijsregels:

Doordat, eerste onderdeel, de bestreden beslissing mijn verzoeker verwijt onvoldoende elementen te hebben aangehaald om aannemelijk te maken dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de lokale autoriteiten of de juridische instanties in Pakistan.

Terwijl, dat mijn verzoeker tijdens zijn verhoor, zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken, als voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig verslag heeft uitgebracht over de voormelde feitelijkheden en tevens zijn opgelopen verwondingen heeft getoond;

"Dat de verklaringen van de appellanten een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn; dat de verklaringen van de appellanten coherent moeten zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten; dat de bewijslast in beginsel rust op de appellanten en zij in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die zij aanhalen; dat het vervolgens de taak is van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkenen te beoordelen."; (zie ondermeer UNCHR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, september, 1979, 53)

Dat de waarachtigheid hiervan bovendien ontegensprekelijk blijkt uit de voorgelegde Jaarrapporten van HUMAN RIGHTS WATCH waarin uitdrukkelijk verklaard wordt dat zowel de wetgevende macht (regering en parlement), de uitvoerende macht (president, regering, politie), als de rechterlijke macht (Hof van Cassatie, ondergeschikte rechtbanken) volstrekt gedestabiliseerd zijn en het voorwerp uitmaken van corruptie, schendingen van de wet en meer in het algemeen van de rechten van de mens, een volstrekt gebrek aan gekwalificeerd personeel, en zelfs van gebruik van geweld tegenover burgers. Dat uit het Jaarrapport zelfs blijkt dat er zich talrijke incidenten hebben voorgedaan in Skhodër, de gemeente waarin mijn verzoeker is tewerkgesteld. Dat er ondermeer een bestorming heeft plaatsgevonden op het politiecommissariaat. Zodat de bestreden beslissing volkomen faalt in haar motivering en bijgevolg dient te worden vernietigd.

Doordat, tweede onderdeel, in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de Commissaris-generaal geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van de betrokkene. Terwijl, dat een subjectieve vrees voor zijn fysieke integriteit en deze van zijn gezin manifest aanwezig is in hoofde van verzoeker hetgeen naast de omstandige beschrijving van de chaotische toestand in zijn land van herkomst, ook aan het CGVS werd medegedeeld. Dat de Commissaris-generaal op geen enkel ogenblik verwijst, laat staan een overweging maakt naar deze subjectieve vrees, noch naar de bijzonder chaotische toestand in Pakistan. Dat het CGVS over de chaotische toestand, welke zelfs in de massamedia uitvoering besproken werd, hiervan in kennis moet geweest zijn. Dat een en ander opnieuw wordt bevestigd door voormelde Jaarrapporten van een onafhankelijk en gerespecteerd onderzoeksorgaan, HUMAN RIGHTS WATCH. Dat bij gebreke aan enige verwijzing hieromtrent, zijn beslissing aldus opnieuw onvoldoende gemotiveerd is.

C. - Derde middel: genomen uit de machtsafwending en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: Doordat de rechtsleer van oordeel is dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat het CGVS bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan. Dat deze zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen.

Dat de voor een belanghebbende zeer nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doeleinden.

Dat de middelen ernstig en gegrond zijn.";

2.2. Overwegende dat het eerste middel gericht is tegen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van regularisatie van 18 juli 2001 en niet tegen het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten; dat overigens kan worden opgemerkt dat de Raad van State het beroep tegen de weigering tot regularisatie reeds bij arrest nr. 114.034 van 20 december 2002 definitief heeft verworpen; dat het eerste middel niet ontvankelijk is; dat het tweede en het derde middel evenmin gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, maar tegen een niet nader gepreciseerde beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat het tweede en het derde middel evenmin ontvankelijk zijn;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zevenentwintig februari tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.